

УДК 323.2

Мороховський В.О.¹, Волобуєв В.В.²

¹ студ. гр. Ю-216 НУ «Запорізька політехніка»

² канд. філос. наук, доц. НУ «Запорізька політехніка»

ПОЛІТИЧНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ

Політичний менеджмент - термін, який використовується для вивчення прикладної політики. Політологія, політична комунікація та політичний маркетинг – це також галузі, які вивчають політику, але вони роблять це з визначення та розвитку теоретичних систем відліку. Політичний менеджмент є більш описовою та застосовною сферою, яка розвиває свої теоретичні основи. Загалом політичний менеджмент є одним із видів управління політичною або державною організацією.

Актуальність вивчення політичного менеджменту полягає в тому, що дає змогу об'єктивно оцінювати наскільки політичні рішення є ефективні і задовольняють більшу частину населення, тим самим підвищує легітимність режиму та забезпечує стабільність в соціумі. Проте необхідно помітити, якщо реакція політичної системи на потреби населення не висока це може призвести до негативного настрою населення та посилення протесаного настрою. Також політичний менеджмент можна характеризувати, як процес виявлення цілей та визначення способів їх досягнення шляхом використання політичної влади.

Першою академічною програмою, яка застосувала термін політичний менеджмент, був Університет Джорджа Вашингтона у Сполучених Штатах з вищою школою політичного менеджменту (GSPM); її викладачі були призначені професорами політичного управління. Програма політичного управління GSPM була створена в 1986 році в Нью-Йорку в 1986 році, її

засновником був Ф. Крістофер Артертон. В 1993 році GSPM переїхав до штату Вашингтон, округ Колумбія, і став невід'ємною частиною університету Джорджа Вашингтона в 1995 році.

Р. Маркідіс в своїй роботі «Вивчення порівняльного уряду» представив одну з найпоширеніших типології політичних рішень. Він виділяв три типи політичних рішень. Перший з типів був – фундаментальний. Це рішення, які кардинально змінюють існуючу політичну систему. Цей тип обіймає всю систему прийняття рішень в соціумі і в першу чергу суб'єкта який приймає рішення. Виділяється два способи прийняття рішень; 1- легітимний (конституційні реформи); 2- нелегітимний (революційний). Другий тип прийняття рішень – це законодавчі рішення. Сюди відносяться прийняті законодавчими органами закони та підзаконні акти. Цей тип встановлює нові процедури прийняття рішень в соціумі, а також зачіпає статус права більшості членів соціуму. Третій тип прийняття рішень – це адміністративні та судові рішення, вони фактично представляють техніку приймання рішень другого типу до конкретних ситуацій.

Отже, політичний менеджмент дозволяє політичним суб'єктам вирішувати різні специфічні завдання такі як, розширення числа прихильників політичного руху, партії, організації політичних блоків, закріплення державного авторитету або політичного діяча, вплив на політичних опонентів, створення та керування політичними партіями, державними установами. Особливістю політичного менеджменту та державного управління є те, що суб'єкт управління володіє владними повноваженнями для приведення в життя управлінських рішень, а також необхідними статусними ресурсами спираючись на право «легітимного насильства».